

РЕШЕНИЕ

№ 32647

гр. София, 19.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1061** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. Я. Ц., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. Й., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап.1 срещу Ревизионен акт № Р – 22221024004335 – 091 – 001/15.07.2025 г., издаден от С. Порфирова П., орган, възложил ревизията и В. Г. Г., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1206/06.10.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

С ревизионния акт са установени задължения на жалбоподателя по ЗДДФЛ за 2018г. и 2019 г. в размер общо на 10 491.88 лева главница и 7 015. 78 лева лихви.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт като незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на процедурните правила, необоснованост и немотивираност и при липса на обективност. В жалбата се твърди, че Р. Ц. е заминал през 2009 г. на работа в Англия и през целия си престой там, до постоянното си завръщане в България е упражнявал куриерска дейност и реализирал непрекъснат и нарастващ доход, достатъчен както за покриване на текущи разходи за живот в Англия и подпомагане на семейството му в България, така и за спестяване на сумите, декларирани като начално салдо за ревизираните периоди. Средствата са съхранявани в две банкови сметки в банка Б. и в банка „HSBC“ и са внесени в страната в брой при регулярните му прибириания в България. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от Й.. Направено е искане за присъждане на разноски по списък. Представени са писмени бележки. Направено е възражение за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение, претендирано от ответника.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез юрисконсулт И., прави

искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа мотивите на решението, с което е потвърден ревизионния акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Съдът, въз основа на представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния 14 - дневен срок по чл. 156 от ДОПК, от лице, което има правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съда акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Ревизията е възложена със Заповед №Р-22221024004335-020-001 от 28.08.2024 г., издадена от С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП П., оправомощена със Заповеди №З-ЦУ-971 от 10.05.2024 г. и №З-ЦУ-1697 от 27.08.2024 г. на зам. изпълнителния директор на НАП и Заповед №РД-01-360 от 10.05.2024 г. на директора на ТД на НАП С.. Предмет на ревизионното производство е установяване на задължения на Р. Я. Ц. за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2018 г. и 2019 г. Ревизионното производство е спирано, възобновяно и неговият срок е продължаван със заповеди, издадени от възложителя на ревизията С. П. П..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22221024004335-092-001/30.04.2025 г. Срещу него е подадено писмено възражение вх. №ЕВ-54-22-3213/16.06.2025 г. по регистъра на ТД на НАП П., офис Х., което е отхвърлено като неоснователно с ревизионния акт.

Ревизията приключва с РА №Р-22221024004335-091-001/15.07.2025 г., издаден от С. П. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП П. - орган, възложил ревизията, и В. Г. Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП П. - ръководител на ревизията. С ревизионния акт са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 10 491.88 лв. и са начислени лихви в размер на 7 015.78 лв.

При оспорване по административен ред ревизионният акт е потвърден с Решение №1206/06.10.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

В хода на ревизионното производство са извършени процесуални действия, описани в констативната част на ревизионния доклад. Изискани са доказателства от задълженото лице, както и такива от трети лица. Събрани са данни от информационната система на НАП.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, приложените към жалбата доказателства като справка за участия във фирми на г-н А. Ф. и Удостоверение от МВР – СДВР, от което е видно, че не може да се установят конкретни дати на влизане/напускане на територията на Република България на жалбоподателя за посочен период време, както и към момента на изготвяне на исканата справка.

В разпореждането за насрочване на делото са дадени указания на жалбоподателя да представи доказателства за наличие на разполагаема сума в брой към 01.01.2018 г. в твърдения от него размер, да представи документи за получаване на тези средства, доказателства за спестяването им и къде са съхранявани. Допълнително указания са дадени в съдебно заседание на 01.04.2026 г. за това, че не са ангажирани и представени доказателства за налични средства в брой като начално салдо на ревизирания период.

Представена е електронна кореспонденция с Б. банк, с която поискано издаване на документ, че банката не може да предостави информация за период от 5 години назад. Отговорът е, че получени онлайн извлечения могат да се преглеждат до 7 години, ако сметката е все още отворена, а ако е затворена, извлеченията по затворената сметка са достъпни до 5 години.

Събраните допълнително доказателства в хода на съдебното производство не применят фактическите установявания в ревизионния акт.

На основание чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, както и валидността на акта, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Процесният ревизионен акт е издаден от С. Порфирова П., орган, възложил ревизията и В. Г. Г., ръководител на ревизията, вписана в ЗВР и заповедите за продължаване на срока на ревизионното производство. ЗВР, заповедите за спиране, възобновяване и продължаване на ревизионното производство са издадени от С. Порфирова П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП П., оправомощена със Заповеди №3-ЦУ-971 от 10.05.2024 г. и №3-ЦУ-1697 от 27.08.2024 г. на зам. изпълнителния директор на НАП и Заповед №РД-01-360 от 10.05.2024 г. на директора на ТД на НАП С.. Настоящата инстанция счита, че ревизионният акт е валиден. Същият е издаден от възложителя на ревизията и от ръководителя на ревизията. Отговаря на изискванията за компетентност, предвид ТР № 3/26.06.2205 г. по т.д. № 2/2024 г. Ревизионният акт, ЗВР, РД са подписани с квалифицирани електронни подписи, за което са представени удостоверения от ответника на хартиен и магнитен носител. Ревизионният акт е подписан с квалифицирани електронни подписи, по смисъла на Регламент 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съвета, издадени от доставчик на квалифицирани удостоверителни услуги. Всички поставени подписи са валидни към момента на поставянето им.

Ревизионният акт е издаден в предвидената форма, съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК, като съдържа всички задължителни реквизити.

Не се установяват допуснати съществени процесуални нарушения и такива не могат да са самостоятелно основание за отмяна на акта, предвид и разпоредбата на чл.160, ал. 4 от ДОПК.

Ревизионното производство е проведено по реда на чл. 124 от ДОПК, при наличие на предпоставките на чл. 122, ал.1, т.1, т.2, т. 5 и т. 7 от ДОПК. В хода на ревизионното производство е установено, че Р. Ц. Ц. е местно физическо лице по смисъла на ЗДДФЛ. Съдружник е в „Уин турс“ ООД ЕИК[ЕИК] с дялово участие в капитала 2 500.00 лв. и едноличен собственик на капитала на „Уинърс рент“ЕООД, ЕИК[ЕИК]. За периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г. не е получавал доходи от трудови правоотношения, дейност като ЕТ, свободна професия, участие в търговски дружества и други. През 2018 г. жалбоподателят е направил допълнителни парични вноски по реда на чл. 134 от Търговския закон в касата на „Уинърс рент“ ЕООД, на което е едноличен собственик на капитала и управител, в размер на 41 000.00 лв., а 2019г. - 32 800.00 лв. През 2019 г. дружеството му е възстановило 19 000.00 лв, съответно допълнителните парични вноски по чл. 134 от ТЗ са приети за разходи за предоставени заеми на трети лица, а върнатите 19 000.00 лева за получени суми по вземания от трети лица.

Констатирано е, че Р. Я. Ц. е самоосигуряващо се лица за процесните периоди, внесъл е за 2018 г. осигурителни вноски в размер на 1701.36 лева, а за 2019 г. в размер на 1868.16 лева, които суми са включени като разходи в изготвените парични потоци. В тях като разходи са включени и декларираните от жалбоподателя разходи за издръжка и живот в размер на 14 000.00 лева за 2018 г. и 15 000.00 лева за 2019 г.

Установено е, че на 23.02.2018 г. Р. Я. Ц. е открил разплащателна сметка в „Уникредит Булбанк“ АД. При съпоставката на доходите и разходите са съобразени салдата по нея към 31.12.2018 г./съответно 01.01.2019 г./ - 3 262.50 лв. и 31.12.2019 г. - 394.36 лв. Установено е, че през 2018г. Р. Ц. е внесъл по сметката 10 990.00 лв., а през 2019 г. - 11 965.00 лв, приети за разходи на парични средства в съставените годишни парични потоци. През 2019 г. е изтеглил 7 880.00 лв. /в брой

чрез АТМ/, които обаче не са включени като разполагаеми средства в паричния поток за 2019г. За налични средства в брой Р. Я. Ц. е декларирал, че към 01.01.2018 г. е притежавал в брой около 185 000.00 лв., към 01.01.2019 г. - около 125 000.00 лв. и към 31.12.2019 г. - около 100 000.00 лв. Декларираните налични средства в брой не са признати от ревизиращите. Прието е, че липсват доказателства такива средства да са внесени в брой в страната, както и да са обменени в местна валута. Изложени са мотиви, че извлеченията от Б. банк не съдържат данни за изтеглени парични средства на конкретни дати и касаят периоди, извън ревизирания. Към 13.02.2018 г. жалбоподателят е имал по сметка 218.00 британски лири. Прието е налично парично салдо в брой към 01.01.2018 г. в размер на 5000.00 лева.

При съставяне на паричните потоци и съпоставка на приходите и разходите ревизиращите са установили съществен недостиг на средства и превишение на разходите над приходите за 2018 г. в размер на 65 953.86 лева, а за 2019 г. в размер на 38 965.02 лева. С ревизионния акт годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2018 г. и 2019г. е формирана по реда на чл. 122 от ДОПК, като съгласно чл. 123, ал. 1 от ДОПК при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато направените разходи от лицето явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства. Понеже разходите съществено надвишават приходите е определена годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2018 г. - 65 953.86 лв. и 2019 г. - 38 965.02 лв. Приложена е данъчната ставка по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ - 10 сто. С ревизионния акт за 2018г. е определен данък в размер на 6 595.38 лв., а 2019 г. - 3 896.50лв. и са начислени лихви.

Основата за облагане с ДДФЛ е определена по особения ред на ДОПК, при наличие на предпоставките за това. Ревизиращите са се позовали на чл. 122, ал.1, т.1, т.2, т. 5 и т. 7 от ДОПК – неподадена данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, данни за укрити приходи или доходи / по разпоредбата на чл. 123, ал.1, т. 2 от ДОПК, поради констатирано съществено превишение на разходите над приходите/, липса на документи за установяване на основата за облагане с данъци и липса на съответствие между декларираните приходи и финансовото състояние за ревизирания период. Настоящата инстанция счита, че тези предпоставки са доказани, поради което правилно данъчната основа за облагане с ДДФЛ е определена по особения ред на чл. 122-124 от ДОПК. В този случай, в производството по обжалване на ревизионния акт при извършена ревизия по чл.122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Следователно, в производството по съдебно обжалване на ревизионен акт, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и главно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта.

С Уведомление по чл. 124 от ДОПК жалбоподателят е уведомен, че основата за облагане с данък върху доходите за процесния период ще бъде определена по особения ред, поради което процедурата по чл. 124 от ДОПК за преминаване към облагане по аналог е спазена.

Съдът приема, че органите по приходите са доказали основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК за извършване на ревизията по особения ред. При доказаност в съдебното производство на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, съдът приема, че следва да се съобрази с действието на презумпцията по чл. 124 от ДОПК и приема, че фактическите констатации на издателите на ревизионния акт са верни. В хода на съдебното производство те не са опровергани от

жалбоподателя.

Основният спор между страните е за наличие на парични средства в брой в декларираните от задълженото лице размери, а именно около 185 000.00 лв., към 01.01.2019г. - около 125 000.00 лв. и към 31.12.2019 г. - около 100 000.00 лв. Такива налични средства в брой правилно не са признати от ревизиращите, поради липса на доказателства такива суми да са внесени в тяхната равностойност на британски паунда през границата на страната и да са обменени в местна валута. Нито в хода на ревизионното производство, нито в хода на съдебното производство, въпреки дадените указания за доказателствената тежест в процеса, жалбоподателят не е доказал наличие на средства в брой в декларираните от него размери. Действително, има доказателства за средства по банкови сметки във Великобритания през предходни периоди, но няма данни те да са изтеглени и внесени в страната. Не става ясно и защо не са преведени по банков път, ако са били налични към 01.01. 2018 г. Подробно ревизиращите са изложили мотиви защо не може да се приеме, че такива средства са внесени в Република България от жалбоподателя и той е разполагал с тях в брой към 01. 01. 2018 г. Доказателства за това не са представени от страната, на която е възложена доказателствената тежест.

Паричният поток за 2018 г. е правилно съставен. В разходната част правилно са включени разходите за издръжка и живот, както са декларирани от ревизираното лице, направените разходи за задължителни осигурителни вноски и вноската по реда на чл. 134 от Търговския закон в касата на „Уинърс рент“ ЕООД, както и внесената сума по сметка в „Уникредит Булбанк“ АД. Като налични средства в брой в началното салдо е посочена сумата от 5000.00 лева. Правилно е установено превишение на разходите над приходите в размер на 65 953.86 лв. и определен данък в размер на 6 595.38 лв. главница и съответните лихви.

По аналогичен начин, правилно е съставен паричния поток и за 2019 г. с включените приходи и разходи. Настоящата инстанция счита обаче, че като разполагаеми средства за покриване на разходи следва да се включи сумата от 7 880.00 лв. , изтеглена от жалбоподателя в брой чрез АТМ, чието получаване и размер са доказани. При включването на тази сума като разполагаеми средства в брой за покриване на разходи, установеното превишение на разходите над приходите е 31 085.02 лева, а ДДФЛ е 3108.50 лева главница, като се дължат и съответните лихви.

При този изход на правния спор, на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100.00 евро по чл. 24, предл. второ от Наредба за заплащането на правната помощ, а на жалбоподателя – 34.00 евро, съобразно уважената част от жалбата. По компенсация на данъчната администрация се дължат 66.00 евро.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Я. Ц., ЕГН [ЕГН] Ревизионен акт № Р – 22221024004335 – 091 – 001/15.07.2025 г., издаден от С. Порфинова П., орган, възложил ревизията и В. Г. Г., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1206/06.10.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. в частта на установените задължения по ЗДФЛ за 2019 г. над размер от 3108.50 лева главница и съответните лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. Я. Ц., ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт № Р – 22221024004335 – 091 – 001/15.07.2025 г., издаден от С. Порфинова П., орган, възложил ревизията и В. Г. Г., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1206/06.10.2025 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. в останалата част на установените задължения по

ЗДДФЛ за 2018 г. в размер на 6 595.38 лв. главница и 4659.29 лихви и за 2018 г. в размер на 3108.50 лева главница и съответните лихви.

ОСЪЖДА Р. Я. Ц., ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 66.00 евро, разноси по компенсация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: